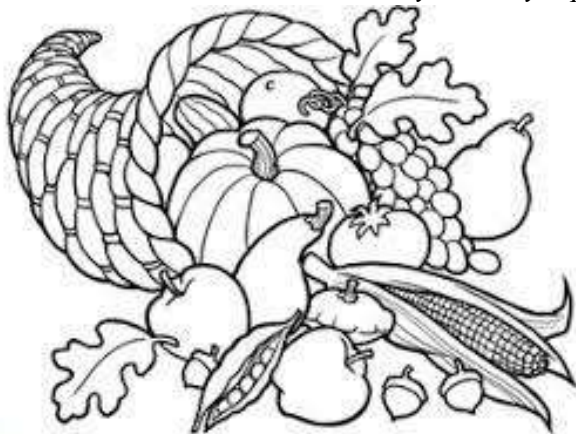

LISTY GALANTSKÝM 24/2021

Milí bratia a milé sestry,

je čas, kedy zbierame úrody zo svojich záhradiek. Neraz rozmýšľame, kedy prídu prvé mrazy a či naše paradajky či papriky stihnú ešte dozrieť. Blíži sa aj pre nás čas, kedy chceme v chráme Božom poďakovať za všetky úrody zeme, ktoré sme mohli prijať z Božej ruky. Uvedomujeme si, že bez Božieho požehnania by sme sa len ťažko mohli tešiť z plodov svojej práce. Pod plodmi svojej práce nemusíme myslieť výhradne len na ovocie, zeleninu či obilie, ale myslíme aj na pravidelnú výplatu či dôchodok, z ktorého žijeme. Sme vďační za silu i pevnú vôľu k práci i povinnostiam. Pre mnohých tento rok nebol ľahký, niektorí prišli o prácu a museli si hľadať novú. Napriek tomu sme dnes tu a sme vďační Pánu Bohu, že nás tým všetkým previedol.

nášmu zariadeniu Samaritán.

V Galante a v Matúškove bude slávnosť poďakovania budúcu nedeľu, 3. októbra v zaužívaných časoch. V Kajali bude v nedeľu 10. októbra Pamiatka posvätenia chrámu a 24. októbra bude Poďakovanie za úrody zeme.

Pozývam Vás k prejaveniu svojej vďačnosti aj tým, že pri slávnosti poďakovania za úrody zeme prispějete niečím zo svojej záhrady alebo ak nemáte záhradu, môžete prispieť aj finančne. Jedno i druhé môžete odovzdať na farskom úrade. Všetko, čo darujete pri tejto príležitosti, bude nakoniec odovzdané

Miroslav Kerekrety

Kázeň na 17. nedeľu po Svätej Trojici, 26. septembra 2021

„Napomínam vás teda ja, väzeň v Pánovi: Žite tak, ako je hodné povolania, ktorým ste boli povolaní, vo všetkej pokore, nežnosti a trpezlivosti, znášajte sa vospolok v láske a usilujte sa zachovávať jednotu ducha vo zväzku pokoja.“

List Efezským 4, 1 - 3

Milí bratia a milé sestry,

v súčasnej dobe má mnoho ľudí, najmä neveriacich či formálne patriacich ku cirkvi, pokrivený obraz o kresťanstve, Bohu či Biblii. Tento obraz je pokrivený do jednej strany. Hoci obyčajnej lásky je na svete vidieť čoraz menej, od kresťanov, Boha i Biblie sa očakáva, že láska bude to jediné, čím sa budú prezentovať. Zo zvesti kresťana, Boha či Biblie by mali vychádzať iba milé a všeobjímajúce slová a skutky. Skutočná láska ale robí aj ťažké rozhodnutia, ktoré vedú k pozitívnej zmene milovaného. Láska riskuje aj slová napomenutia napriek tomu, že nemusia byť vždy dobre prijaté. Láska sa nedokáže mlčky prizerat', keď sa niekto hrnie do záhuby či do problémov. Láska totiž nie je naivná a milujúca bytosť sa pre svoju lásku k druhému nestala hlupákom. Preto sa apoštol Pavol nebojí na rovnu napísať efezským kresťanom: napomínam vás. Lebo aj slová napomenutia patria ku kresťanskej zvesti, Bohu či Biblii. Kresťan i Pán Boh miluje hriešneho človeka, ale nenávidí hriech, ktorý pomenúva i odsudzuje zároveň.

Ako znejú slová napomenutia pre nás dnes? *„Žite tak, ako je hodné povolania, ktorým ste boli povolaní,..."* To prvé, čo si chceme zdôrazniť, je, že do povolania, o ktorom hovorí Pavel, sme boli povolaní. Nie sme teda nejakí samozvanci alebo uzurpátori niečoho, čo nám nepatrí alebo čo nám patriť nemalo. Naším povolaním nebol nikto ukrátený o svoje povolanie a nefunguje to tak ako v zamestnaní, že jeden je povolaný na post vedúceho a ten druhý nie. Boli sme povolaní Bohom byť Božími deťmi so všetkými právami i povinnosťami. Už tým, že nám Pán Boh dal život a že dovolil, aby sme na tento svet prišli, povolal nás stať sa synmi a dcérami živého Boha. Toto povolanie je univerzálne pre každého človeka a všetci spolu začíname na rovnakej štartovacej čiare – prvým nádychom. Byť Božím dieťaťom, to je Boží úmysel pri stvorení prvého i posledného človeka.

„Žite tak, ako je hodné povolania, ktorým ste boli povolani,...“ V nejednej rozprávke nájdeme motív uneseného kráľovského dieťaťa, ktoré vyrastá v chudobnej rodine a jeho život je poznačený ťažkou prácou. V jednom momente sa dieťa dozvie, že je kráľovským potomkom a odchádza žiť na zámok. Do toho momentu nič nenasvedčovalo tomu, že dieťa je princom či princeznou, ale po objavení pravdy o svojom pôvode sa všetko zmenilo. Dieťa bolo celý čas kráľovským, ale nežilo primerane svojmu postaveniu. Myslím si, že mnoho kresťanov žije ako to dieťa pred poznaním svojho skutočného pôvodu a s tým súvisiaceho postavenia.

O niektorých profesiách hovoríme ako o povolaniach, o iných ako o zamestnaní. Je v tom principiálny rozdiel a najmä v prístupe človeka k nim. Zamestnanie je vnímané ako nutná pracovná činnosť za účelom zabezpečenia živobytia. Kým je človek v práci, tak je zamestnanec, ale keď z nej odíde, je tým, čím chce byť. V práci si splnil povinnosti a najbližšie sa bude venovať práci pri nástupe do ďalšej zmeny. Zamestnanec je zamestnancom 8 hodín a potom je tým, čím chce byť, nezávisle od práce, ktorú vykonáva.

Povolanie vnímame inak. Povolanie je celoživotnou záležitosťou, aj keď sa zamestnávateľa môžu meniť. Ak hovoríme o povolani, tak hovoríme o celom človeku, a to 24 hodín denne počas celého týždňa. Ak je niekto učiteľ, tak ním je aj po pracovnej dobe. Neznamená to, že pracuje 24 hodín denne, ale správa sa hodne povolaniu učiteľa aj vo voľnom čase, cez prázdniny či na dovolenke. Byť učiteľom – minimálne v minulosti – bolo otázkou stavu, spoločenského statusu či postavenia. A tu sa dostávame ku stavu a stavovským organizáciám, ktoré združujú rôznych odborníkov. Advokáti, lekári, sestričky, farári či mnohí iní majú svoje stavovské organizácie. Zvlášť v minulosti nebolo jednoduché do nich patriť a človek sa musel preukázať odbornými, ale aj morálnymi a osobnostnými kvalitami, aby ho do stavovskej organizácie prijali a mohol tak hájiť stavovskú česť.

Ja mám neraz pocit, že svoju vieru a kresťanstvo berieme skôr ako zamestnanie a nie ako povolanie, o ktorom hovorí apoštol Pavel. Je pre nás dôležité, aby sme si splnili svoje povinnosti a tam to pre nás neraz končí. Ako keby sme odišli z roboty a zabuchli za sebou dvere. Nevieť presne, čo viedlo Pavla k tomuto napomenutiu, ale výzva: žite tak, ako je hodné povolania napovedá, že nebolo všetko v poriadku. Ak potom hovorí o pokore, nežnosti,

trpezlivosti, láske či jednote, môžeme tušiť, že práve toto medzi nimi nevidel. Byť Božím dieťaťom, to je stav a v istom zmysle môžeme povedať, že cirkev je stavovská organizácia. To, ako sa správam, o čom rozmýšľam alebo rozprávam, nemôže byť závislé od toho, či alebo kto ma práve teraz vidí, počuje. Dosiahnuť určitý „stav“, to znamená, že som sa niekým stal. Si tým, čím si sa stal, bez ohľadu na okolnosti. Je to záležitosť tvojho srdca, tvojej identity. Život kresťana, Božieho dieťaťa nesmie byť divadlom pred svetom, nejde o to, hrať sa na svätého, bezchybného. Nemôžeme byť pokrytcami v tom, ako sa správame v jednej spoločnosti a inakší sme v druhej spoločnosti a to práve podľa toho, čo sa podľa nás hodí. Buď sme takí alebo onakí, ale keď nie sme tým, čím sme, ale prispôsobujeme sa okoliu, sme pokrytci. A je jedno, do ktorej strany to otočíme. Nemôžeme mať dve tváre. Svetskú a zbožnú. Buď mám status Božieho dieťaťa a potom sa podľa toho aj správam, alebo mi na tom až tak nezáleží a divadlo hrám v kostole a je jedno prečo to robím. Rozmýšľať, rozhodovať sa a správať sa musím celý čas ako Božie dieťa, aj keď ma nikto nevidí. Hoci sa o mojom zlyhaní nikto nedozvie, ja o tom viem a pred sebou samým nič neschovám.

Byť Božím dieťaťom je teda otázkou povolania celej mojej bytosti a je dôležité, aby som tomuto povolaniu zostal verný pred sebou, pred svojimi blížnymi, ale najmä pred svojím nebeským Otcem. Aj evanjelickú cirkev môžeme vnímať ako stavovskú organizáciu, ktoré vážnosť i renomé robia jej jednotliví členovia práve spôsobom svojho života, svojimi hodnotami. Cirkev má práve také meno medzi ľuďmi, ako jej ho vytvárame my, jednotliví členovia. Členmi cirkvi sme sa stali v krste svätom, kedy sme prijali povolanie byť Božimi deťmi a odvtedy chtiac či nechtiac spolutvoríme imidž evanjelickej cirkvi i nášho cirkevného zboru. Žime teda hodní povolania, ktorým sme boli povolaní vo všetkej pokore, nežnosti a trpezlivosti, znášajte sa vospolok v láske a usilujte sa zachovávať jednotu ducha vo zväzku pokoja. Lebo viera nie je zamestnanie, ale povolanie na celý život a do každej situácie a to nie kvôli ľuďom, ale kvôli sebe a pred Nebeským Otcem.

Amen.

Miroslav Kerekréty – zborový farár